

Entre lo social i el costumisme

La història. En un barri perifèric de Madrid, ara. Amb 16 anys, Dario té problemes d'adaptació a la família i a l'institut, amb el seu amic Luismi, es busquen la vida "treballant" en petits robatoris.

La pel·lícula. El cinema amb vocació de denúncia social és un gènere popular que sempre ha temptat a la irregular indústria cinematogràfica espanyola. De *Perros callejeros* (1977)

de Juan Antonio de la Loma, a *Barrio* (1998) de Fernando León, vindrien a marcar unes fites cinèfiles que el novell realitzador Daniel Guzmán (Madrid, 1973) ha tingut presents a l'hora d'escriure i dirigir *A cambio de nada*, el seu primer llargmetratge. Potser sí, potser no. Com sigui,

resulta evident que Guzmán parla, és a dir, filma allò que ha matat de petit. Per tant, *A cambio de nada* s'atansaria a un relat en clau autobiogràfica, natural en tota obra primerenca. A més, amb l'extensa experiència que com actor de teatre, cinema i televisió atresora Daniel Guzmán, li ha servit per afinar l'oïda als diàlegs, així com graduar una narració dramàtica de buscada (i aconseguida en força moments) efectivitat popular, prop d'un costumisme tragi-

còmic. Malgrat l'acció se situï aquí i ara, Guzmán no pot (ni crec que ho pretengui) evitar un cert regust nostàlgic, en un viatge en el temps que ens transporta a la dècada dels 80 (les cançons de Julio Iglesias *Soy un truhán, soy un señor*, *La vida sigue igual* i etcèteres) així com la voluntat de recuperar una manera de fer cinema allunyada del present. Com bon actor que és, Guzmán ha sabut treure

suc als dos actors protagonistes, els debutants Miguel Herrán i Antonio Bachiller, convincents i creïbles en la seva naturalitat impostada. Per adobar el "cast" de qualitat contrastada, per allí pul·lulen Luis Tosar, Miguel Rellán i Maria Miguel, així com Antonia Guzmán, l'àvia real del director, que rebla el clau de l'autenticitat.

'A cambio de nada'

Director:

Daniel Guzmán.

Intèrprets:

Miguel Herrán,

Antonio

Bachiller, Luis

Tosar, Maria

Miguel, Antonia

Guzmán.

Espanya, 2015.

Amb justa justícia (i no és redundància), la pel·lícula ha estat guardonada amb la Biznaga de Oro del Festival de Màlaga 2015.

El tema. Qui té un amic sobre viu a la família.

La imatge. Dario muntant la festa d'aniversari de la seva vella amiga del Rastro.

La frase. "Yo tengo código" sosté Dario. Vaja, que no és de barra.

La recomanació. Interessats en un cinema popular d'arrel madrilenya.